

Recensent: Sylvia Oost Lieveense

Henk Kuipers: “Ademtocht – Astma...” Losgelaten in een wereld zonder lucht. Uitgeverij Boekscout, Soest 2016. ISBN: 978-94-022-2546-4 Zie ook: www.boekscout.nl (Longaandoeningen/Astmatische bronchitis/ED/1)

Soort boek/stijl/ziekte: Henk Kuipers beschrijft hoe hij vrij plotseling van een actief leven, waarin vrijwel alles mogelijk is “losgelaten wordt in een wereld zonder lucht”, dit is dan ook de ondertitel van het boek. Hij beschrijft minutieus wat hem overkomt, wat de impact daarvan is op hem en zijn meest dierbaren. Hij geeft duidelijke uitleg over medische begrippen. Henk Kuipers is open over hoe hij zich voelt en over de angst, die hij heeft over een goede afloop. Maar ook over wat hem helpt om vertrouwen te houden en wat hem steun en hoop geeft.

Over de schrijver: Henk Kuipers, ongeveer 60 jaar, leraar, is getrouwd met Nienke. Ze hebben twee kinderen: Anneke en Johan. Johan is getrouwd met Eelkje. Ze wonen in Friesland. Het is een hecht gezin. Henk en Nienke zijn zeer reislustig, vooral het noorden van Europa trekt hen. Zowel Nienke als Henk zijn bijna gepensioneerd. Ze hebben veel plannen voor na hun pensionering, vooral veel reizen, waarbij klimmen en klauteren niet worden geschuwd. Henk is een sportief type, die nog steeds tien kilometer binnen een uur kan lopen. Plotseling was het gebeurd, liep hij achteraan en toen zelfs dat niet meer.

Korte beschrijving: Als Henk last krijgt van ernstige benauwdheid, met hardlopen niet meer goed kan meekomen, wordt hij in het ziekenhuis opgenomen voor onderzoek. Veel ziekten passeren de revue, waaraan hij niet blijkt te lijden. Wel wordt geconstateerd dat hij enigszins last heeft van astmatische bronchitis. Na ruim een half jaar, september 2011, wordt hij met ernstige klachten door de huisarts doorgestuurd naar het ziekenhuis voor nader onderzoek. Tot zijn schrik wordt hij via de eerste hulp opgenomen. In eerste instantie verslechtert zijn situatie alleen maar. Hij kan letterlijk niet zitten of liggen, zo benauwd is hij. Zowel zijn vrouw Nienke als zijn kinderen komen dagelijks op bezoek. Op momenten dat hij ten einde raad is beseft hij, dat hij hen niet kan missen, maar ook dat hij hen het verdriet niet wil aandoen, dat hij sterft. Ondanks zijn wil en doorzettingsvermogen gaat het steeds slechter. De artsen hebben hem steeds aangeboden om hem naar de Intensive Care (IC) te verplaatsen. Daar kunnen ze hem beter helpen. Hij weigert, hij heeft het gevoel dat hij zelf zijn benauwdheid moet overwinnen. Tot het moment dat het echt niet meer gaat. Vlak voor dat hij naar de IC wordt gebracht neemt hij afscheid van Nienke en de kinderen. Zoon Johan vertelt op dat moment, dat Eelkje in verwachting is en dat Nienke en hij dus Pake en Beppe worden. Dit vooruitzicht geeft een extra impuls aan zijn wil om te overleven. Henk beschrijft eerlijk en duidelijk zijn twijfels, zijn medepatiënten en het ziekenhuisleven, maar ook zijn rotsvaste geloof in de artsen.

Wat viel op: De wijze waarop Henk zijn benauwdheid beschrijft geeft duidelijk weer, hoe iemand zich moet voelen in zo'n situatie. Heel herkenbaar voor mensen in dezelfde situatie en heel verhelderend voor mensen zonder (ervarings-) kennis van zaken. Ook de invloed die benauwdheid op je geestelijke gestel heeft komt sterk naar voren. Gedachten en herinneringen tolleren door zijn hoofd, zonder een uitweg te weten. Zijn liefde voor vrouw en kinderen helpen hem op de zwaarste momenten er doorheen. Hij noemt ze dan ook “mijn alles”. Daarnaast maakt hij duidelijk, dat je aan de ene kant machteloos bent en overgeleverd aan de medische stand, maar dat

dat aan de andere kant ook veel vertrouwen geeft. Zij zorgen immers voor je, dus zal het wel goed komen. De beschrijving van medepatiënten en van de ziekenhuisroutine verlichtigt het verhaal.

Citaten:

Pag.21: “De toestand is niet verbeterd. Het is nog kommer en kwel. De arts heeft het toch goed gezien. Dit was thuis nooit goed gekomen, zonder extra zuurstof en medicijnen. Of de medicijnen al iets doen? Twijfel overheerst. Dan zou het beter worden, toch? Het is alsof de benauwdheid maar doorzet.”

Pag.52: “Daar komen twee witte jassen binnen. Mijn eigen longarts en een van zijn collega’s. Zij hebben het met mij over de intensive care. Als het echt niet meer lukt, kan ik aangeven dat ik daar naar toe wil. Aan de beademing begrijp ik. Op mijn vraag:”Wat is beter? Zelf er bovenop zien te komen, zoals nu geprobeerd wordt. Of naar de IC?” Ik weet het niet. “Beter is dat u het zelf oplost,” krijg ik als antwoord. “U bent stabiel.” Waar halen ze het vandaan, denk ik. Zo voel ik me helemaal niet. Maar ik heb vertrouwen in hun beiden. “Doorzetten”leg ik mezelf op.”

Pag.65: “Daar is de verpleegkundige van de IC. Hij stelt zich voor en zegt dat ik in bed moet gaan liggen. Ik gehoorzaam braaf. Het lijkt me een sympathieke man. Wanneer ik in bed lig, ga ik direct weer rechtop zitten, mijn hele lijf protesteert. Alles om mij heen triggert mijn zenuwen , bloedvaten, huid, hersenen, mijn totale ik, ik weet het niet.”

Pag.128: “Steeds meer komt het besef bij mij binnen dat het ook anders af had kunnen lopen. Met deze verontrustende bewustwording is er ook direct de ontkenning hiervan. Als ‘mijn alles’ aan mijn bed zit en mijn geluk tot mij door laat dringen, kan ik mijn ogen weer eens niet droog houden.”